

Finansministeren (Henning Dyremose):

Som tidligere nævnt i besvarelsen af spørgsmål nr. S 1213 giver reduktioner i antallet af offentligt ansatte i de laveste lønrammer på kort sigt kun små nettobesparelser, fordi arbejdsløshedsdagpengenes kompensationsgrad er relativt høj for denne gruppe.

Personalereduktioner i den offentlige sektor må imidlertid ses i en bredere samfundsøkonomisk sammenhæng.

Forudsætningen for en fornyet vækst i den danske økonomi er en styrkelse af de udlandskonkurrerende erhverv. Under konjunkturopsvinget midt i 1980'erne var det meget vanskeligt for disse erhverv at skaffe tilstrækkeligt med kvalificeret arbejdskraft. Følgen var lønpres, en forværring af lønkonkurrenceevnen og dermed en opbremsning af opsvinget.

Den slags situationer skal hindres i fremtiden. Initiativer til forbedring af arbejdsmarkedets struktur skal ses som et led heri. Samtidig skal det sikres, at den offentlige sektor ikke beslaglægger en for stor del af arbejdsstyrken.

En nedbringelse af andelen af offentligt ansatte i forhold til arbejdsstyrken er desuden betingelsen for en varig sænkning af skatte- og udgiftstrykket.

Løsningen af problemerne på arbejdsmarkedet samt en nedbringelse af skatte- og udgiftstrykket er efter regeringens mening nøglen til en sund og nødvendig vækst i den private sektor.

Ved konkrete personalereduktioner i den offentlige sektor må man – ligesom det er tilfældet for den private sektor – naturligvis have som forudsætning, at den pågældende institution/virksomhed driftsøkonomisk set opnår en besparelse.

Det kan ikke udelukkes – som anført i spørgsmålet – at opgave- og byrdefordelingen mellem kommuner, amter og den statslige sektor i enkelte tilfælde kan resultere i dispositioner, hvor f.eks. en kommune gennem besparelser overfører de samme – eller flere – udgifter til amtet. Det er næppe et stort problem, men uanset det skal det løses. Løsningen må søges gennem en mindre skarp opdeling inden for den kommunale sektor og/eller ved at forbedre incitamentstrukturen, således at målene i de enkelte enheder i den offentlige sektor harmonerer med målsætningerne for den samlede offentlige sektor.

I frikommuneprojekterne er der bl.a. indarbejdet en større grad af prisfastsættelse mellem frikommunerne og amtet. I den nordjyske frikommunemodell udløser en indlæggelse på hospitalet af ældre, som kun har plejehøj, en betaling fra frikommunen til amtet svarende til de faktisk afholdte omkostninger. Derigennem får frikommunen incitament til at oprette plejehjemsplasser, hvilket er samfundsøkonomisk billigere.

Generelt er det målsætningen, at de samfundsøkonomisk billigste løsninger findes på kort såvel som lang sigt.

Spm. nr. S 28

Til indenrigsministeren (5/10 90) af:

Glistrup (FP):

»I hvilket omfang kan kommuner (amter) opnå offentlige tilskud, såfremt de huser eller støtter udlændinge, f.eks. i form af statsrefusioner, øgede bloktilskud og/eller beløb via kommunal udligningsordning?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er oplysninger i Jyllands-Posten for 28. september 1990 (s. 5) om, at en arbejdsgruppe, der tæller embedsmænd fra syv ministerier, lægger op til, at kommunerne skal have 6.000 kroner årligt i ekstra bloktilskud pr. indvandrerbarn under fem år.

Før man går i gang med den slags foranstaltninger, må man selvsagt have en samlet oversigt over, hvor vidt galskabsbehandlingen på området allerede er fremskreden. Det er det, der efterlyses med nærværende spørgsmål.

Svar (15/10 90):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg kan oplyse, at der ifølge § 21 i lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner ydes tilskud til kommunernes merudgiftsbehov vedrørende flygtninge og indvandrere. Kommunerne tildeles i indeværende år i gennemsnit 2.665 kr. pr. flygtning og indvandrer i alt og 12.403 kr. pr. 6-16-årig.

Jeg har desuden forelagt spørgsmålet for Arbejds-, Bolig-, Kultur- og Socialministerierne.

Fra Arbejdsministeriet har jeg fået oplyst, »at ingen kommuner (amter) kan få del i mi-